# STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA JÁNA MAZÁKA

přednesené dne 3. prosince 2009[1]

## I – Úvod

1. V tomto kasačním opravném prostředku se R. Schräder domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně (sedmého senátu) ze dne 19. listopadu 2008 ve věci T-187/06[2] Schräder v. Odrůdový úřad Společenství (dále jen „OÚS“) (dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zamítl žalobu podanou R. Schräderem proti rozhodnutí odvolacího senátu OÚS (dále jen „odvolací senát“) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení odrůdového práva podle nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství[3] pro rostlinnou odrůdu SUMCOL 01 (dále jen „odrůda, která je předmětem žádosti“).

2. Kasační opravný prostředek se v zásadě týká otázky, zda Soud rozhodl správně, když potvrdil napadené rozhodnutí, podle něhož odrůdu, která je předmětem žádosti, není možné jasně odlišit od referenční odrůdy, která je považována za obecně známou.

## II – Právní rámec

3. Podle článku 6 nařízení č. 2100/94 se odrůdová práva Společenství udělí odrůdám, které jsou odlišné, uniformní, stálé a nové.

4. Článek 7 nařízení č. 2100/94 stanoví:

„1. Odrůda je považována za odlišnou, pokud se dá projevem vlastností vyplývajících z genotypu nebo z kombinace genotypů jasně odlišit od jakékoli jiné odrůdy, jejíž existence

1 — Původní jazyk: angličtina.
2 — Sb. rozh. s. II-3151.
3 — Úř. věst. L 227, s. 1; Zvl. vyd. 03/16, s. 390.

je obecně známa ke dni podání žádosti stanoveného podle článku 51.

2. Existence jiné odrůdy se považuje jako obecně známá zejména tehdy, pokud v den podání žádosti stanoveným podle článku 51:

a) byla předmětem odrůdového práva nebo byla zapsána do úředního seznamu odrůd ve Společenství nebo některém státě nebo mezivládní organizaci s odpovídající pravomocí;

b) byla pro ni podána žádost o udělení odrůdového práva nebo o zápis do úředního seznamu odrůd, pokud bylo žádosti mezitím vyhověno.

V prováděcích pravidlech stanovených podle článku 114 mohou být uvedeny jako příklad další případy, které lze považovat za obecně známé."

5. Podle článku 67 nařízení č. 2100/94 lze podat odvolání proti rozhodnutí OÚS, zejména proti rozhodnutí podle článků 61 a 62.

6. Článek 70 nařízení č. 2100/94 stanoví:

„1. Pokud útvar [OÚS], který připravil rozhodnutí, považuje odvolání za přípustné a odůvodněné, musí [OÚS] rozhodnutí napravit. To neplatí, pokud proti odvolateli stojí jiný účastník řízení o odvolání.

2. Pokud není rozhodnutí napraveno do jednoho měsíce po přijetí odůvodnění, postupuje [OÚS], pokud jde o odvolání, neprodleně takto:

– rozhodne, zda postupovat podle čl. 67 odst. 2 druhé věty a

– předloží stížnost odvolacímu senátu.“

7. Článek 75 nařízení 2100/94 ohledně odůvodnění rozhodnutí a práva být vyslechnut stanoví:

„Rozhodnutí OÚS musejí být odůvodněna. Mohou být založena pouze na důvodech nebo důkazech, ke kterým se účastníci řízení mohli vyjádřit ústně nebo písemně.“

8. Článek 76 nařízení č. 2100/94 stanoví:

„V řízení před [OÚS] zjistí [OÚS] skutkový stav z moci úřední, v míře v jaké spadají [spadá] pod články 54 a 55. Skutečnosti a důkazy, které nebyly předloženy ve lhůtě stanovené [OÚS], [OÚS] v úvahu nevezme.“

9. Články 60, 61, 62 a 63 nařízení Komise (ES) č. 1239/95 ze dne 31. května 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2100/94, pokud jde o řízení před Odrůdovým úřadem Společenství[4] upravují dokazování prováděné OÚS, pověření znalců, náklady na dokazování a zápis z ústního jednání a dokazování.

## III – Skutkové okolnosti

10. V napadeném rozsudku byly skutkové okolnosti, které vedly ke vzniku projednávaného sporu, popsány takto:

„10. Žalobce Ralf Schräder podal dne 7. června 2001 OÚS žádost o odrůdové právo Společenství podle nařízení č. 2100/94. Tato žádost byla zapsána pod číslem 2001/0905.

11. Odrůdou, pro niž bylo zažádáno o odrůdové právo, je rostlinná odrůda

4 — Úř. věst. L 121, s. 37; Zvl. vyd. 03/17, s. 327.

SUMCOL 01 (dále jen ‚odrůda, která je předmětem žádosti'), která byla původně označena za příslušnici druhu Coleus canina, Katzenschreck [kopřivěnka psí]. Účastníci řízení se následně shodli na tom, že tato odrůda náleží spíše k druhu Plectranthus ornatus.

12. Ve své žádosti žalobce uvedl, že odrůda, která je předmětem žádosti, již byla uvedena na trh na území Evropské unie, původně v lednu 2001, pod označením ‚Verpiss dich' (‚zmiz'), nikoli však mimo toto území. Byla vypěstována zkřížením rostliny druhu Plectranthus ornatus s rostlinou druhu Plectranthus ssp. (které se německy říká jihoamerická ‚Buntnessel').

13. Dne 1. července 2001 pověřil OÚS Bundessortenamt (Spolkový úřad pro ochranu rostlinných odrůd, Německo), aby provedl technické zkoušení podle čl. 55 odst. 1 nařízení č. 2100/94.

14. Ze spisu, z popisu skutkových okolností obsaženého v napadeném rozhodnutí i ze skutkových tvrzení obsažených v žalobě a OÚS nezpochybněných vyplývá, že během prvního roku zkoušení se konkurenti žalobce stavěli proti udělení požadované ochrany. Tito konkurenti tvrdili, že odrůda, která je předmětem žádosti, není nová, ale roste divoce v Jižní Africe, odkud pochází, a v uvedené zemi i v Německu se prodává již řadu let.

15. Odrůda, která je předmětem žádosti, byla nejprve porovnána s referenční odrůdou předloženou společností Unger, konkurentkou žalobce, která byla touto společností zařazena do druhu Plectranthus comosus, ‚podobného [druhu] ornatus'. Vyšlo najevo, že se tyto dvě odrůdy navzájem jasně neodlišují. Společnost Unger však nepředložila žádný důkaz o tom, že referenční odrůda již byla známá. Ve své prozatímní zprávě ze dne 28. listopadu 2002 vypracované v souladu s normami UPOV (Mezinárodní unie pro ochranu nových odrůd rostlin) Bundessortenamt uvedl:

‚[…] v tomto roce se odrůda SUMCOL 01 neodlišovala od rostlin společnosti Unger označených jako Plectranthus ornatus. Pan Unger však nepředložil

důkaz o uvádění těchto rostlin na trh od roku 1998. Další zkoušku bude třeba provést v roce 2003.'

16. Dr. Menne, jednající v zastoupení Heidemarie Heine, průzkumové referentky Bundessortenamt pověřené technickým zkoušením, oslovil dne 20. března 2002 E. van Jaarsvelda, pracovníka botanické zahrady v Kirstenbosch (Jižní Afrika) a požádal jej, aby mu opatřil řízky nebo semena druhů Plectranthus comosus či Plectranthus ornatus, jež hodlal použít jako referenční odrůdy. Zároveň se jej dotázal, zda jsou odrůdy těchto druhů dostupné na jihoafrickém trhu.

17. Ve své odpovědi ze dne 25. března 2002 E. van Jaarsveld uvedl:

'Druhy Plectranthus comosus a P. ornatus jsou v naší zemi pěstovány běžně. Prvně uvedený druh je nyní považován za divoce rostoucí invazivní rostlinu a nesmí již být prodáván ve školkách. Pestré kultivary jsou nabízeny a často se pěstují; domnívám se, že jejich namnožování je stále legální. Druh P. ornatus se i nadále široce používá a je prodáván ve školkách. V Jižní Africe je teď podzim, a tak začnu shánět semena obou těchto druhů. Jelikož se nejedná o druhy domácí v naší oblasti, nepěstujeme je zde v Kirstenbosch, a proto se budu muset pokusit o získání semen rostlin pocházejících ze soukromých zahrad.'

18. V dopise ze dne 15. května 2002 sdělila Diana Miller z Royal Horticultural Society Garden ve Wisley (Spojené království) paní H. Heine:

'Semena druhu Plectranthus bohužel nemáme. Doporučuji Vám, abyste se obrátila na Botanical Society of South Africa v Kirstenbosch […] nebo na Silverhill Seeds […], Kapské město, Jižní Afrika.

Co se týče Coleus Canina, je prakticky jisté, že se jedná o druh Plectranthus ornatus, který byl v minulosti nesprávně označován za P. comosus. Opatřila jsem si na rozsazení několik exemplářů ‚C. canina' a jsou víceméně totožné s rostlinami druhu P. ornatus, které již dlouho

pěstuji, a s rostlinou, kterou jsem počátkem minulého roku obdržela ze školky ve Velké Británii za účelem jejího určení.'

19. Ve svém dopise ze dne 16. října 2002 se E. van Jaarsveld vyjádřil k fotografickému snímku odrůdy, která je předmětem žádosti, jejž mu zaslala H. Heine, takto:

'Rostlina, o kterou se jedná ve Vašem případě, je nepochybně P. ornatus Codd. S tímto druhem jsem velmi dobře obeznámen. P. comosus je velký keř s výrazně odlišnými ochmýřenými listy.'

20. Dne 12. prosince 2002 obdržel Bundessortenamt řízky zaslané E. van Jaarsveldem, který je označil za materiál pocházející z rostlin vypěstovaných v jeho soukromé zahradě. Jelikož některé z těchto řízků byly cestou zničeny, pravděpodobně v důsledku chladu, Bundessortenamt zachované exemplář namnožil, aby získal další řízky. Takto získané rostliny byly pěstovány společně s rostlinami odrůdy SUMCOL 01, která je předmětem žádosti, v průběhu roku 2003, kdy bylo prováděno zkoušení. Po jeho dokončení se zdálo, že odrůda, která je předmětem žádosti, se od rostlin vypěstovaných z řízků, které zaslal E. van Jaarsveld, liší pouze minimálně. Podle e-mailové zprávy H. Heine ze dne 19. srpna 2003 byly rozdíly zajisté ‚významné', avšak stěží postřehnutelné.

21. Dopisem ze dne 7. srpna 2003 OÚS informoval žalobce, že Bundessortenamt zjistil ‚nedostatečnou odlišitelnost dotyčných rostlin v porovnání s rostlinami testovanými v botanické zahradě v Kirstenbosch'. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že naposled zmíněné rostliny skutečně pocházely ze soukromé zahrady E. van Jaarsvelda. Ve zmíněném dopise se rovněž uvádí, že podle H. Heine nebyl žalobce při své návštěvě zkušebního pozemku Bundessortenamt schopen rozpoznat svou odrůdu SUMCOL 01.

22. V září 2003 předložil žalobce svá vyjádření k výsledkům technického zkoušení. S poukazem na výsledky své studijní cesty do Jižní Afriky, kterou podnikl v období od 29. srpna 2003 do 1. září 2003, a své návštěvy botanické zahrady

v Meise (Belgie) dne 15. září 2003 vyjádřil přesvědčení, že rostliny pocházející ze zahrady E. van Jaarsvelda, jež byly použity při porovnávání, nepatřily k referenční odrůdě, ale k samotné odrůdě SUMCOL 01. Kromě toho vyjádřil pochybnosti ohledně obecné známosti referenční odrůdy.

23. Konečná zpráva Bundessortenamt ze dne 9. prosince 2003, vypracovaná v souladu s normami UPOV, byla s průvodním dopisem OÚS ze dne 15. prosince 2003 doručena žalobci k vyjádření. V této zprávě dospěl Bundessortenamt k závěru, že odrůda SUMCOL 01, která je předmětem žádosti, není odlišitelná od referenční odrůdy Plectranthus ornatus z Jižní Afriky (van Jaarsveld).

24. Žalobce předložil své poslední připomínky k této zprávě dne 3. února 2004.

25. Rozhodnutím R 446 ze dne 19. dubna 2004 (dále jen ‚zamítavé rozhodnutí') OÚS zamítl žádost o odrůdové právo

Společenství pro odrůdu SUMCOL 01 z důvodu neexistence odlišitelnosti ve smyslu článku 7 nařízení č. 2100/94.

26. Pokud jde konkrétně o podmínku obecné známosti referenční odrůdy, OÚS v zamítavém rozhodnutí uvedl toto:

‚V průběhu technického zkoušení nebylo možné, z hlediska sledovaných vlastností, odrůdu SUMCOL 01 jasně odlišit od referenčního materiálu, tj. rostliny Plectranthus ornatus z Jižní Afriky, jež byla k okamžiku podání žádosti (7. června 2001) obecně známá.

[…]

E. van Jaarsveld prohlásil, že se botanická zahrada v Kirstenbosch soustřeďuje na domácí druhy. Rostlina P. ornatus není domovem v Jižní Africe, což vysvětluje, proč se tento druh v uvedené botanické zahradě nepěstuje. [Referenční] odrůda se však nachází na trhu a je prodávána

v pěstitelských školkách v Jižní Africe, takže ji lze nalézt v soukromých zahradách, jako je zahrada E. van Jaarsvelda. Jelikož je tato odrůda dostupná na trhu a lze ji nalézt v soukromých zahradách, musí být považována za obecně známou.

[OÚS] nemá důvod pochybovat o původu rostlinného materiálu, jak ho označil E. van Jaarsveld.‘

27. Dne 11. června 2004 podal žalobce proti zamítavému rozhodnutí odvolání k odvolacímu senátu OÚS. Při téže příležitosti požádal o možnost nahlédnout do spisu. Této žádosti bylo vyhověno dne 25. srpna 2004, tedy pět dnů před uplynutím čtyřměsíční lhůty pro předložení odůvodnění odvolání stanovené článkem 69 nařízení č. 2100/94. Žalobce toto odůvodnění předložil dne 30. srpna 2004.

28. Zamítavé rozhodnutí nebylo předmětem nápravy podle článku 70 nařízení č. 2100/94 provedené ve lhůtě jednoho měsíce po přijetí odůvodnění, stanovené tímto článkem. Dopisem ze dne 30. září 2004 však OÚS žalobci oznámil své rozhodnutí z téhož dne ‚odložit‘ rozhodnutí v této věci o dva týdny z důvodu nových šetření, jejichž provedení považoval za užitečné.

29. Dne 8. října 2004 E. van Jaarsveld poskytl OÚS tyto informace:

‚Plectranthus ornatus byl popsán Dr. L. E. Coddem v díle ‚Plectranthus and allied genera in southern Africa‘ [Bothalia 11, 4: s. 393–394 (1975)]. Ve svém posouzení Dr. Codd uvádí, že ‚Plectranthus ornatus roste v polostínu na skalnatých místech v nadmořských výškách od 1 000 do 1 500 m, od Etiopie až po Tanzanii. Pěstuje se v Jižní Africe, kde částečně zdomácněla‘. Mohu tedy potvrdit slova Dr. Codda, že tato rostlina je v našich místních školkách nabízena už více než 30 let. Již v roce 1975 se široce užívala a prodávala, avšak pod názvem P. neochilus. Dnes lze Plectranthus ornatus nalézt v zahradách celé Jižní Afriky a je široce rozšířena v zahradnických obchodech.‘

30. Dne 13. října 2004 položil OÚS E. van Jaarsveldovi další otázky týkající se místa a data pořízení řízků, dokladu o jejich koupi, alternativních zdrojů jejich získání a možného původu evropského rostlinného materiálu, jakož i odkazů na dílo Dr. Codda.

31. Dne 15. října 2004 odpověděl E. van Jaarsveld takto:

‚Dotyčné rostliny nebyly zakoupeny – jedná se o běžný klon, který lidé pěstují všude v Kapském městě a JAR (Jihoafrické republice). Rostliny, které jsem zaslal, pocházejí z mé soukromé zahrady (bydlím a pracuji v botanické zahradě v Kirstenbosch), před několika lety jsem od přítele obdržel z jeho zahrady v Plumstead řízek rostliny, která je prodávána v [zahradnických] obchodech. Pod názvem P. neochilus jsme ji dokonce pěstovali i v naší botanické zahradě, ale jakmile jsme zjistili, že se jedná o cizí druh, z botanické zahrady v Kirstenbosch jsme ji odstranili, neboť pěstujeme pouze rostliny, které jsou domovem v JAR. Tento klon je dostupný ve školkách v celé JAR a v [zahradnických] obchodech se prodává již od počátku sedmdesátých let. S Plectr. pracuji již řadu let a jsem s tímto klonem dobře obeznámen; nepěstuje se ze semene, a proto mají všechny exempláře, jakožto jediný klon, stejný genetický původ.

Zašlu Vám kopii příslušných stránek knihy Dr. Codda.‘

32. OÚS kontaktoval rovněž jihoafrické ministerstvo zemědělství, odvolal se na posudek E. van Jaarsvelda a požádal o další informace ohledně dostupnosti druhu Plectranthus ornatus.

33. J. Sadie ze zmíněného ministerstva ve své odpovědi ze dne 2. listopadu 2004 uvedla:

‚Navázala jsem kontakt s dalším odborníkem na Plectranthus, Dr. Gertem Britsem, který je zároveň šlechtitelem.

Zaprvé Plectranthus patří k druhům, s nimiž Ernst van Jaarsveld pracuje již dlouhá léta; z tohoto důvodu je na tento druh skutečným odborníkem a jeho informacím můžete důvěřovat.

Podle publikace L. E. Codda z roku 1975 ‚Plectranthus (Labiataea) and allied genera in southern Africa', Bothalia 11(4): 371–442, je P. ornatus rostlina pěstovaná a částečně zdomácnělá v Jižní Africe. To potvrzuje Andrew Hankey ve svém článku uveřejněném v 21. čísle časopisu Plantlife ze září 1999, ‚The genus Plectranthus in South Africa: diagnostic characters and simple fields keys', s. 8–15.

Zadruhé Plectranthus ornatus je druhem pocházejícím z tropické Afriky (Tanzanie a Keni). Tento druh je velmi blízký jihoafrickému druhu P. neochilus, přičemž rozdíly spočívají v delším období květu druhu P. neochilus a zakulacených koncích listů druhu P. ornatus. Zdá se, že v zahradnictvích jsou tyto dva druhy zaměňovány. Jelikož zaměstnanci školek většinou nebývají kvalifikovanými botaniky, spoléhají se při určování rostlin na jiné osoby a jen málo z nich zná jemné rozdíly mezi druhy, jako jsou ty, o něž se jedná v daném případě.

Skutečností je, že tento druh pochází z Afriky a že pokud rostliny, nehledě na to, že pocházejí ze soukromé zahrady, nelze odlišit od odrůdy, pro niž bylo zažádáno o udělení šlechtitelských práv, znamená to, že daná ‚odrůda' není jedinečná.

V Pretoria Herbarium se nacházejí preparované exempláře druhu P. ornatus, jež byly nasbírány v zahradě v roce 1960. Potvrzení těchto preparovaných exemplářů rostlin zdomácnělých nebo pěstovaných v zahradách v Jižní Africe nalezneme v nedávné publikaci Dr. H. F. Glenna ‚Cultivated Plants of Southern Africa – names, common names, literature', z roku 2002, s. 326.

[…] Jsme s to určit zdroje P. ornatus, ale zabere to určitou dobu. Mohu vás nicméně odkázat na zahradníky z Rodene Wholesale Nursery v Port Elizabeth, kteří podali námitku proti zápisu odrůdy P. neochilus ve Spojených státech, avšak na základě obrazového materiálu nemohou tuto odrůdu odlišit od standardní odrůdy P. neochilus, kterou pěstují již téměř patnáct let.'

34. Dne 10. listopadu 2004 OÚS rozhodl neprovést nápravu zamítavého rozhodnutí v řízení o odvolání v souladu s článkem 70 nařízení č. 2100/94 a předložil stížnost odvolacímu senátu. OÚS uvedl, že klíčovou otázkou je, zda rostlinný materiál referenční odrůdy, který E. van Jaarsveld zaslal Bundessortenamt, představuje, v souladu s tvrzením žalobce, materiál odrůdy SUMCOL 01 vyvezené z Německa do Jižní Afriky. OÚS na tuto otázku odpověděl záporně a opíral se přitom o technické zkoušení provedené Bundessortenamt, jež prokázalo rozdíly týkající se výšky rostliny, velikosti jejích listů a délky květenství.

35. OÚS v písemné odpovědi ze dne 8. září 2005 na otázku položenou odvolacím senátem připustil, že rostliny mohou reagovat na změnu klimatu a místa a že, jak již vyložil Bundessortenamt, nelze zcela vyloučit, že by odrůdy vykazující navzájem tak nepatrné rozdíly, jako odrůda, která je předmětem žádosti, a odrůda referenční, představovaly tutéž odrůdu.

36. Účastníci řízení byli vyslechnuti odvolacím senátem na jednání, které se konalo dne 30. září 2005. Ze zápisu z tohoto jednání vyplývá, že se jej zúčastnila H. Heine jakožto zástupkyně OÚS. H. Heine zejména uvedla, že ze šesti řízků zaslaných E. van Jaarsveldem přežily přepravu pouze čtyři. K vyloučení možnosti, že rozdíly mezi odrůdou, která je předmětem žádosti, a odrůdou referenční jsou důsledkem faktorů souvisejících se životním prostředím, byly jako referenční odrůda pořízeny a použity nové řízky. Jelikož tyto řízky patřily k druhé generaci, je, podle jejího názoru, třeba zjištěné rozdíly přičítat genotypickým faktorům.

37. Ze zápisu z jednání rovněž vyplývá, že po jeho skončení nebyl odvolací senát pevně přesvědčen o obecné známosti referenční odrůdy. Aniž by zpochybnil věrohodnost a věcnou odbornost E. van Jaarsvelda, vyslovil názor, že určitá tvrzení v tomto smyslu nebyla podložena dostatečnými důkazy, takže považuje za potřebné provést místní šetření v Jižní Africe, které by měl provést jeden z jeho členů v rámci důkazního řízení podle článku 78 nařízení č. 2100/94.

38. […]

39. Dne 27. prosince 2005 odvolací senát rozhodl o provedení tohoto důkazního prostředku. Podmínil ho tím, že žalobce složí zálohu na pokrytí nákladů ve výši 6 000 eur v souladu s článkem 62 nařízení Komise (ES) č. 1239/95. [...]

40. V podání ze dne 6. ledna 2006 žalobce uvedl, že nemá důkazní povinnost a že nařízený důkazní prostředek nenavrhl. Zdůraznil, že určení odlišnosti ve smyslu článku 7 nařízení č. 2100/94 je povinností OÚS. Proto podle něj je ‚poznávací cesta' do Jižní Afriky možná pouze na základě článku 76 nařízení č. 2100/94. Z tohoto důvodu není povinen skládat zálohu na pokrytí nákladů.

41. Rozhodnutím ze dne 2. května 2006 (věc A 003/2004, dále jen ‚napadené rozhodnutí') zamítl odvolací senát odvolání proti zamítavému rozhodnutí. V zásadě dospěl k názoru, že odrůdu SUMCOL 01 nelze jasně odlišit od referenční odrůdy obecně známé v době podání žádosti.

42. Ohledně neprovedení usnesení o provedení dokazování uvedl odvolací senát na straně 20 zmíněného rozhodnutí toto:

> ‚Senát nepřijal usnesení o provedení dokazování ohledně totožnosti a obecné známosti referenční odrůdy pocházející ze zahrady E. van Jaarsvelda, jelikož poté, co měl pochybnosti ohledně výše uvedených důvodů, byl nakonec přesvědčen, že odrůdou použitou ke srovnání byla referenční odrůda, a nikoli SUMCOL 01, a že referenční odrůda byla ke dni podání žádosti obecně známou.
>
> Z tohoto důvodu není skutečnost, že žalobce nesložil zálohu na pokrytí nákladů spojených s dokazováním, příčinným faktorem v rozhodnutí tento důkazní prostředek neprovést.'"

## IV – Řízení před Soudem a napadený rozsudek

11. Návrhem došlým Soudu dne 18. července podal R. Schräder žalobu na neplatnost

napadeného rozhodnutí. Žaloba se v podstatě zakládala na osmi žalobních důvodech vycházejících z porušení nařízení č. 2100/94 – konkrétně článku 62 ve spojení s čl. 7 odst. 1 a 2, čl. 67 odst. 2, čl. 70 odst. 2, článku 75 a z „obecného zákazu přijímat v právním státě nečekaná rozhodnutí", článku 76 a článku 88 – jakož i z porušení čl. 60 odst. 1 a čl. 62 odst. 1 nařízení č. 1239/95.

12. Napadeným rozsudkem Soud tyto žalobní důvody zamítl jako neopodstatněné, neúčinné nebo nerelevantní, žalobu zamítl jako neopodstatněnou a R. Schräderovi uložil náhradu nákladů řízení.

**V – Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem**

13. R. Schräder navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil rozsudek Soudu (sedmého senátu) ze dne 18. listopadu 2008 ve věci T-187/06;

– vyhověl navrhovatelově návrhu podanému v řízení v prvním stupni směřujícímu ke zrušení rozhodnutí odvolacího senátu OÚS ze dne 2. května 2006 (věc A 003/2004).

V souvislosti s druhým bodem, podpůrně:

– vrátit věc Soudu k novému rozhodnutí;

– uložit OÚS, aby nesl veškeré náklady řízení vzniklé v probíhajícím řízení, v řízení před Soudem a v řízení před odvolacím senátem.

14. OÚS navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek;

– uložil R. Schräderovi, aby nesl náklady řízení před Soudem a před Soudním dvorem.

17. Ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku, který je rozdělen do pěti částí, R. Schräder namítá další porušení práva Společenství, zjevné rozpory a procesní chyby, zejména v tom, že Soud potvrdil, že k podrobnému popisu rostlinné odrůdy uvedenému ve vědecké literatuře může být přihlédnuto při zjišťování, zda odrůda, která je předmětem žádosti, je obecně známá.

## VI – Ke kasačnímu opravnému prostředku

### A – *Úvodní poznámky*

18. OÚS je toho názoru, že důvody, na nichž je založen tento kasační opravný prostředek by měly být prohlášeny za nepřípustné, neboť směřují pouze proti skutkovým posouzením a proti hodnocení důkazů Soudem. V každém případě OÚS zpochybňuje všechny argumenty předložené R. Schräderem a tvrdí, že jeho důvody musejí být zamítnuty jako neopodstatněné.

15. Na podporu svého kasačního opravného prostředku R. Schräder uvádí dva důvody, přičemž každý z nich má několik samostatných částí.

16. V prvním důvodu kasačního opravného prostředku, který má šest částí, R. Schräder v podstatě tvrdí, že se Soud při svém přezkumu napadeného rozhodnutí dopustil řady procesních pochybení tím, že stanovil nepřiměřeně vysoké požadavky na jeho tvrzení, dospěl k rozporuplným závěrům, porušil právo být vyslechnut, zjevně nesprávně zjistil skutkový stav a zkreslil skutečnosti a důkazy.

19. Jelikož se tento kasační opravný prostředek vskutku týká otázek přípustnosti a vzhledem k tomu, že se oba účastníci tohoto řízení vyjádřili k rozsahu soudního přezkumu v případech týkajících se udělení odrůdového práva Společenství podle nařízení č. 2100/94, považuji za vhodné učinit v této souvislosti několik obecných poznámek o úloze soudů Společenství v těchto případech a o mezích pravomocí každého z nich.

20. Na úvod je třeba poznamenat, že rozhodnutí přijatá OÚS o schválení nebo zamítnutí udělení odrůdových práv Společenství mohou podléhat – kromě případné nápravy ze strany OÚS, tedy orgánu, který sám dotčené rozhodnutí přijal – třístupňovému přezkumnému systému, přičemž první „vnitřní" odvolání je podáváno k odvolacímu senátu. Z čl. 73 odst. 1 a 2 nařízení č. 2100/94 vyplývá, že po tomto správním přezkumu může následovat soudní přezkum prováděný Soudem a podle článku 225 ES, v rámci kasačního opravného prostředku, Soudním dvorem.

21. V této souvislosti je důležité si uvědomit, že v každém z těchto stupňů se předmět přezkumu liší. Z článků 71 a 72 nařízení č. 2100/94 vyplývá, že odvolací senát může věc znovu přezkoumat a rozhodnout, a může přitom sám vykonávat jakoukoli pravomoc OÚS. Je tudíž oprávněn znovu meritorně projednat odvolání v plném rozsahu, a to jak z hlediska právních, tak z hlediska skutkových otázek[5].

22. Soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí odvolacího senátu, které bylo napadeno žalobou. Posuzuje tedy, zda toto rozhodnutí bylo v době svého přijetí odvolacím senátem[6] stiženo některým z důvodů uvedených v čl. 73 odst. 1 nařízení č. 2100/94, kterými jsou nepříslušnost, porušení podstatných procesních předpisů, porušení Smlouvy, uvedeného nařízení nebo právní normy, kterou je nutno použít při jejich provádění, nebo zneužití pravomoci.

23. Předmětem kasačního opravného prostředku podaného k Soudnímu dvoru na základě článku 225 ES je naopak legalita rozhodnutí nebo rozsudku přijatého Soudem. V rámci tohoto kasačního opravného prostředku tedy Soudní dvůr není příslušný přezkoumat rozhodnutí odvolacího senátu, natož původní rozhodnutí OÚS. V rámci řízení o kasačním opravném prostředku ani nemá být obecně přezkoumána žaloba podaná k Soudu. Přesněji řečeno, jak vyplývá z ustálené judikatury, v rámci kasačního opravného prostředku je příslušnost Soudního dvora omezena na posouzení právních zjištění Soudu týkajících se žalobních důvodů před ním projednávaných[7] a v zásadě se netýká skutkových zjištění.

5 — V této souvislosti je možné nalézt analogii s přezkumným systémem stanoveným v nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146): viz, zejména, rozsudek ze dne 13. března 2007 (OHIM v. Kaul, C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213, body 56 a 57).

6 — Srovnej v této souvislosti rozsudek Kaul, citovaný v poznámce pod čarou 5, body 53 a 54; srovnej také rozsudek ze dne 11. května 2006 (Sunrider v. OHIM, C-416/04 P, Sb. rozh. s. I-4237, bod 55).

7 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 2008 (Komise v. Girardot, C-348/06 P, Sb. rozh. s. I-833, bod 49), a rozsudek ze dne 1. června 1994 (Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, Recueil, s. I-1981, bod 59).

24. Kromě toho při přezkumu správních aktů orgánů Společenství podléhají soudy Společenství rovněž určitým omezením, pokud jde o „hloubku" soudního přezkumu, který má být proveden, jak v úvodních poznámkách v bodech 59 až 62 napadeného rozsudku uvedl Soud.

25. V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že v případě, kdy orgány Společenství mají při výkonu svých pravomocí provést komplexní hodnocení technického, vědeckého, hospodářského nebo sociálního charakteru, musí jim být přiznán určitý prostor pro uvážení[8]. Z judikatury dále vyplývá, že při přezkumu správního rozhodnutí založeného na takovém uvážení nemůže soud Společenství nahradit posouzení příslušného orgánu svým posouzením. V důsledku toho musí být přezkum v těchto věcech omezen na ověření, zda dotčené opatření není stiženo zjevnými pochybeními nebo zneužitím pravomoci nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci[9]. Zejména, jak uvedl Soud v bodě 61 napadeného rozsudku, soud Společenství musí v takových případech ověřit věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, a zda tyto materiály představují veškeré rozhodné údaje potřebné při posuzování dotčené komplexní situace[10].

26. Tato judikatura se podle mého názoru použije také na udělování odrůdových práv Společenství, pokud je ovšem správní rozhodnutí v této oblasti výsledkem komplexních hodnocení, která mají povahu uvedenou v uvedené judikatuře, o což se nepochybně jedná v případě posouzení odlišnosti rostlinné odrůdy na základě kritérií uvedených v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2100/94, jak v bodech 63 až 66 napadeného rozsudku konstatoval Soud.

8 — V tomto smyslu viz mimo jiné rozsudek ze dne 14. prosince 2000 (Itálie v. Komise, C-99/99, Recueil, s. I-11535, bod 26); rozsudek ze dne 19. listopadu 1998 (Spojené království v. Rada, C-150/94, Recueil, s. I-7235, bod 49); rozsudky ze dne 12. března 2002 (spojené věci C-27/00 a C-122/00, Recueil, s. I-2569, bod 65); rozsudek ze dne 12. října 2004 (Nicoli v. Eridania, C-87/00, Sb. rozh. s. I-9357, bod 37); rozsudek ze dne 29. dubna 2004 (Itálie v. Komise, C-372/97 Recueil, s. I-3679, bod 83), a rozsudek ze dne 14. ledna 1997 (Španělsko v. Komise, C-169/95, Recueil, s. I-135, bod 34).

9 — V tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora v rozsudku ze dne 11. dubna 2001 [Komise v. Bruno Farmaceuitici a další, C-474/00 P(R), Recueil, s. I-2909, bod 90]; rozsudek ze dne 18. prosince 2007 (Cementbouw v. Komise, C-202/06 P, Sb. rozh. s. I-12129, bod 53), a rozsudek ze dne 2. července 2009 (Bavaria a Bavaria Italia, C-343/07, Sb. rozh. s. I-5491, bod 82).

10 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007 [Španělsko v. Komise („Lenzing"), C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 57], a ze dne 18. července 2007 (Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-326/05 P, Sb. rozh. s. I-6557, body 76 a 77).

27. Vzhledem k výše uvedenému a ke skutečnosti, že se jednotlivé části důvodů kasačního opravného prostředku, kterých se R. Schräder dovolává, vzájemně překrývají nebo částečně opakují, je vhodné společně zkoumat (i) první a druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a (ii) třetí, čtvrtou a pátou část stejného důvodu kasačního opravného prostředku. Stejně tak budou společně zkoumány první, druhá a třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

B – *Důvody kasačního opravného prostředku*

1. První důvod kasačního opravného prostředku

a) První a druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku týkající se závěrů Soudu ohledně otázky, zda referenční odrůda a odrůda, která je předmětem žádosti, ve skutečnosti představovaly tutéž odrůdu

i) Hlavní argumenty

28. V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder zpochybňuje závěry Soudu uvedené v bodech 76, 79 a 131 napadeného rozsudku, které se týkají prohlášení H. Heine ohledně otázky, zda je referenční odrůda van Jaarsveld skutečně totožná s odrůdou SUMCOL 01, která je předmětem žádosti. R. Schräder tvrdí, že Soud v bodě 131 napadeného rozsudku nesprávně konstatoval, že nepředložil žádný důkaz na podporu svého tvrzení, podle nějž byla prohlášení H. Heine do napadeného rozhodnutí přejata v neúplné podobě. Zadruhé zápis z jednání konaného před odvolacím senátem dne 30. září 2005, uvedený v bodě 79 napadeného rozsudku, nemůže představovat rozhodující důkaz o výpovědích, které na tomto jednání učinili účastníci řízení, jelikož byl vypracován v rozporu s čl. 63 odst. 2 nařízení č. 1239/95. Zatřetí se Soud v bodě 79 napadeného rozsudku opět opíral o důkazy, které nebyly uvedeny ve spise, a tím zkreslil důkazy a svá zjištění týkající se e-mailové zprávy od H. Heine opřel o pouhé spekulace.

29. Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vychází z toho, že se Soud dopustil procesních chyb ve svých závěrech v bodech 36, 71, 73, 79 a 131 napadeného rozsudku v tom smyslu, že referenční odrůda van Jaarsveld a odrůda, která je předmětem žádosti, nejsou totožné. Podle R. Schrädera Soud nemohl v bodě 73 napadeného rozsudku

důvodně konstatovat, že faktory uvedené žalobcem nepostačují k vyvrácení závěru, ke kterému dospěl Bundessortenamt v tom smyslu, že zjištěné rozdíly mezi referenční odrůdou van Jaarsveld a odrůdou SUMCOL 01, která je předmětem žádosti, nelze připisovat faktorům životního prostředí.

31. R. Schräder zadruhé tvrdí, že Soud zkreslil skutkový stav a důkazy tím, že dospěl ke spornému závěru v bodě 74 napadeného rozsudku o tom, že jeho tvrzení nebyla dostatečně konkrétní. Soud zejména nezohlednil skutečnost, že R. Schräder se na jednání před odvolacím senátem vyjádřil k odrůdám srovnávaným v roce 2003 a v písemném vyjádření ze dne 14. října 2005 ke konkrétním rozdílům mezi srovnávanými odrůdami. Nakonec Soud nezohlednil návrh uvedený v bodě 43 jeho žaloby, že předloží znalecký posudek na podporu svého tvrzení, že tyto rozdíly lze vysvětlit tím, že Bundessortenamt referenční odrůdu rozmnožil.

ii) Posouzení

30. V tomto ohledu R. Schräder především tvrdí, že Soud stanovil přehnaně vysoké požadavky na jeho tvrzení, čímž porušil zásady provádění důkazů. Zejména s ohledem na dobu, která již uplynula od zkoušení rostlin, nemohl předložit konkrétnější důkazy, aby vyvrátil tvrzení, která H. Heine uvedla na jednání před odvolacím senátem. R. Schräder dále uvádí, že Soud v bodě 130 napadeného rozsudku konstatoval, že H. Heine učinila svá prohlášení jako účastnice řízení, nikoliv jako svědek nebo znalec. Jelikož R. Schräder tato prohlášení zpochybnil, nebyli odvolací senát a Soud oprávněni přikládat větší význam výpovědím OÚS, aniž by provedli důkazy, které navrhl. Tím, že Soud zamítl všechny jeho návrhy na provedení důkazů, porušil právo R. Schrädera být vyslechnut.

32. Na úvod bych rád připomněl ustálenou judikaturu, podle které je jedině Soud příslušný jednak zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a jednak tento skutkový stav posoudit. Pokud Soud zjistil nebo posoudil skutkový stav, je Soudní dvůr příslušný k výkonu přezkumu právní kvalifikace těchto

skutkových okolností a právních důsledků, které z nich Soud vyvodil[11].

33. Soudní dvůr tedy není příslušný ke zjišťování skutkového stavu ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, které Soud přijal na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž tyto důkazy byly řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelné v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší samotnému Soudu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Takové posouzení tudíž nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování těchto důkazů, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora[12].

34. Dotčené námitky je třeba uvést do souvislosti s napadeným rozsudkem.

35. V částech napadeného rozsudku, kterých se tyto námitky týkají, Soud zamítl jako neopodstatněnou první část prvního žalobního důvodu, ve které R. Schräder tvrdil, že OÚS a odvolací senát nesprávně rozhodli, že odrůda SUMCOL 01 postrádala odlišitelnost ve smyslu článku 7 nařízení č. 2100/94.

36. Soud v bodě 73 napadeného rozsudku konstatoval, že faktory, jichž se R. Schräder dovolával, nepostačují k prokázání, že se Bundessortenamt a poté i OÚS a jeho odvolací senát dopustili v tomto ohledu zjevně nesprávného posouzení, jež by mohlo mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí.

37. V prvních dvou částech prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tento závěr zpochybněn v podstatě ve dvou ohledech: zaprvé v rozsahu, ve kterém Soud v bodě 74 napadeného rozsudku konstatoval, že úvahy o vlivu faktorů životního prostředí přednesené R. Schräderem nepostačovaly k vyvrácení opačného závěru, ke kterému dospěl Bundessortenamt, a za druhé v rozsahu, ve kterém Soud v bodech 77 až 79 nepřijal argumenty, které R. Schräder předložil na

11 — V tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 18. prosince 2008, Coop de France bétail et viande a další v. Komise (spojené věci C-101/07 P a C-110/07 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 58); rozsudek ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise (C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 51), a rozsudek ze dne 22. května 2008, Evonik Degussa v. Komise (C-266/06 P, bod 72).

12 — V tomto smyslu viz rozsudky Coop de France bétail et viande a další v. Komise, citovaný v poznámce pod čarou 11, bod 59; General Motors v. Komise, citovaný v poznámce pod čarou 11, bod 52; a Evonik Degussa v. Komise, citovaný v poznámce pod čarou 11, bod 73.

základě prohlášení učiněných H. Heine na jednání před odvolacím senátem a v e-mailové zprávě zaslané OÚS.

38. Pokud se R. Schräder v podstatě snaží prokázat, že Soud nemohl důvodně dojít k závěru, že výše uvedené skutečnosti a skutkové okolnosti nepostačovaly k vyvrácení závěru, ke kterému dospěl Bundessortenamt, a který potvrdil odvolací senát, zpochybňuje ve skutečnosti – i když formálně namítá nesprávné právní posouzení – skutková posouzení provedená v tomto ohledu Soudem a důkazní hodnotu, kterou Soud těmto skutečnostem přiznal.

39. Ve světle výše uvedené judikatury[13] je tedy třeba prohlásit první a druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku za nepřípustné v tomto rozsahu.

40. V rozsahu, ve kterém R. Schräder tvrdí, že Soud zkreslil skutkový stav a důkazy při hodnocení argumentů založených na výpovědích H. Heine a na možném vlivu faktorů životního prostředí na rozdíly mezi referenční odrůdou a odrůdou, která je předmětem žádosti, má Soudní dvůr v souladu s ustálenou judikaturou za to, že o zkreslení důkazů se jedná tehdy, pokud, aniž by byly uplatněny nové důkazy, se posouzení existujících důkazů jeví zjevně nesprávné[14].

41. Tvrzení uvedená v rámci první a druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku se však omezují na zpochybnění různých aspektů skutkových posouzení provedených Soudem a zejména, pokud jde o závěr uvedený v odstavci 74 napadeného rozsudku, neúplnost tohoto posouzení. R. Schräder nicméně neprokázal, jakým způsobem Soud zkreslil důkazy ve smyslu výše uvedené judikatury. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že prokázání, že Soud mohl nebo podle názoru R. Schrädera měl hodnotit důkazy jiným způsobem a že jim měl přiznat jinou hodnotu, není totéž jako prokázání, že Soud tyto skutečnosti a důkazy posoudil zjevně nesprávně.

13 — Viz body 32 a 33 výše.

14 — V tomto smyslu viz mimo jiné rozsudky ze dne 8. května 2008 (Eurohypo v. OHIM, C-304/06 P, Sb. rozh. s. I-3297, bod 34); rozsudek ze dne 18. ledna 2007 (PKK a KNK v. Rada, C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 37), a rozsudek Industrias Químicas del Vallés v. Komise, citovaný v poznámce pod čarou 10, bod 60.

42. Kromě toho nejsou podle mého názoru opodstatněná tvrzení, že ve sporných částech napadeného rozsudku Soud porušil procesní pravidla upravující oblast důkazního břemene a provádění důkazů.

43. Zaprvé je důležité si uvědomit, že Soudu nepřísluše lo provést samotné plné posouzení toho, zda odrůda SUMCOL 01 postrádala odlišitelnost ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2100/94. Jeho úkolem bylo zkoumat, zda se odvolací senát při svém posuzování nedopustil zjevného pochybení[15].

44. Zadruhé a konkrétněji, pokud jde o posouzení výpovědí H. Heine, i za předpokladu, že, jak tvrdí R. Schräder, zápis z jednání nebyl, v rozporu s čl. 63 odst. 2 nařízení č. 1239/95, předložen účastníkům řízení ke schválení, nestačí tato procesní chyba k tomu, aby byl zpochybněn odkaz, který na tento zápis učinil Soud v bodě 79 napadeného rozsudku. Kromě toho nepřísluší Soudnímu dvoru v rámci kasačního opravného prostředku ale Soudu, aby určil, zda výpověď H. Heine byla do napadeného rozhodnutí přejata v neúplné podobě, což nebylo zjištěno, jak konstatoval Soud v bodě 131 napadeného rozsudku, aniž by se dopustil zjevně nesprávného posouzení[16]. Konečně v bodě 79 napadeného rozsudku Soud uvádí, proč není při celkovém posouzení důkazních materiálů namístě přiznávat zvláštní význam vyjádření H. Heine obsaženému v e-mailové zprávě ze dne 20. června 2005. Soud tak při výkonu své výlučné pravomoci provádět hodnocení důkazů stanovil, jaká důkazní hodnota má být tomuto vyjádření přiznána a nebylo prokázáno, že by při tom porušil pravidla upravující oblast důkazního břemene a provádění důkazů.

45. Podle mého názoru totéž platí pro (i) zohlednění výpovědí H. Heine před odvolacím senátem ze strany Soudu a (ii) závěr uvedený v bodě 74 napadeného rozsudku. Konkrétněji, ohledně posledního bodu nelze říci, že by Soud, jak to chápe R. Schräder, „stanovil přehnaně vysoké požadavky“ na jeho tvrzení nebo že by mu „vytýkal“, že nepředložil

15 — Srovnej body 25, 26 a 36 výše.

16 — Je třeba zejména poznamenat, že v bodě 41 žaloby podané Soudu R. Schräder navrhl důkaz ve formě výslechu H. Heine jako svědka za účelem potvrzení jeho výpovědi před odvolacím senátem, a nikoliv výslovně k úplnosti zápisu.

konkrétnější důkazy; Soud v rámci posuzování hodnoty, která má být tomuto důkazu přiznána, pouze konstatoval – a tedy aniž by se podle mého názoru dopustil procesní chyby – že vysvětlení, svědectví a znalecké posudky předložené R. Schräderem nepostačovaly k vyvrácení závěrů, ke kterým dospěl Bundessortenamt.

46. Konečně, jestliže R. Schräder opakovaně namítá – jak činí ve všech důvodech kasačního opravného prostředku, které předložil v rámci tohoto kasačního řízení – neúplné posouzení skutkového stavu a stěžuje si, že Soud zamítl jeho návrhy na předložení důkazů, chtěl bych uvést, že podle ustálené judikatury Soudního dvora týkající se posouzení návrhů na organizační procesní opatření v rámci dokazování předložených Soudu účastníkem řízení, je Soud jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy. Posouzení průkaznosti, nebo neprůkaznosti procesních písemností spadá do jeho svrchovaného posouzení skutkových okolností, které nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení důkazů předložených Soudu nebo jestliže z dokumentů vložených do spisu vyplývá věcná nesprávnost zjištění[17]. Jelikož v projednávaném případě nebylo prokázáno žádné takové zkreslení důkazů nebo věcná nesprávnost[18], je podle mého názoru třeba zamítnout námitky, podle kterých Soud ignoroval návrhy na předložení důkazů.

47. Vzhledem k předchozím úvahám se domnívám, že první a druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

b) Třetí, čtvrtá a pátá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení důvěryhodnosti prohlášení E. van Jaarsvelda

i) Hlavní argumenty

48. Třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku se týká dostupnosti odrůdy SUMCOL 01 v Jižní Africe v roce 2002 a směřuje proti závěru Soudu obsaženému v bodě 82 napadeného rozsudku, podle kterého „žalobce nanejvýš prokázal, že

17 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008 (Masdar v. Komise, C-47/07 P, Sb. rozh. s. I-9761, bod 99); rozsudek ze dne 10. července 2001 (Ismeri Europa v. Účetní dvůr, C-315/99 P, Recueil, s. I-5281, bod 19), a rozsudky ze dne 11. září 2008 (Německo a další v. Kronofrance, spojené věci C-75/05 P a C-80/05 P, Sb. rozh. s. I-6619, bod 78).

18 — Srovnej body 41 až 45 výše.

keňský podnik Florensis vlastnil koncem roku 2001 omezený počet exemplářů této odrůdy pro účely testování její produktivity a že jihoafrický podnik Alba-Atlantis počátkem roku 2002 projevil přechodně zájem získat licenci na výhradní distribuci této odrůdy v Jižní Africe“. R. Schräder tvrdí, že tyto závěry nejsou správné, jelikož prokázal, že v Africe bylo možné prostřednictvím poštovní objednávky získat z Německa rostliny odrůdy, která je předmětem žádosti. Soud také ignoroval jeho návrh na předložení důkazu, že na zahradě E. van Jaarsvelda byly pěstovány rostliny odrůdy, která je předmětem žádosti, a nikoliv exempláře odrůdy běžně dostupné ve školkách v Jižní Africe. R. Schräder dále tvrdí, že posouzení ze strany Soudu postrádalo logiku a zkreslilo důkazy tím, že potvrdilo závěr odvolacího senátu, že referenční odrůda byla běžně dostupná ve školkách v Jižní Africe, bez ohledu na jeho tvrzení – které nebylo vyvráceno – že jihoafrický podnik měl zájem získat licenci na výhradní distribuci této odrůdy.

49. Ve čtvrté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder zpochybňuje posouzení důvěryhodnosti a nestrannosti E. van Jaarsvelda jako znalce v případě zápisu odrůdy SUMCOL 01 provedená Soudem v bodech 84, 93 a 95 napadeného rozsudku. Soud v této souvislosti nezohlednil část jeho vyjádření a ignoroval jeho návrhy na předložení důkazů o tom, že E. van Jaarsveld měl ve skutečnosti zájem na zabránění zápisu odrůdy, která je předmětem žádosti.

50. Pátá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku směřuje zejména proti závěru Soudu v bodě 85 napadeného rozsudku, podle kterého R. Schräder nepředložil žádný důkaz, jenž by umožňoval vážně pochybovat o důvěryhodnosti tvrzení E. van Jaarsvelda. Podle R. Schrädera Soud nezohlednil různá vyjádření zpochybňující důvěryhodnost E. van Jaarsvelda.

ii) Posouzení

51. Námitky předložené v rámci třetí, čtvrté a páté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku směřují především proti úvahám Soudu, na základě kterých v bodě 81 napadeného rozsudku odmítl argumenty, kterými se R. Schräder snažil vyvrátit tezi

přijatou odvolacím senátem, podle níž lze na základě zkušenosti „vyloučit možnost“, že by se rostliny odrůdy SUMCOL 01 mohly dostat do soukromé zahrady E. van Jaarsvelda.

52. V bodech 86 a 87 napadeného rozsudku však Soud jasně uvedl, že i za předpokladu, že se odvolací senát při přijímání této teze zmýlil, jak se snažil prokázat R. Schräder, nemělo by takové pochybení vliv na legalitu napadeného rozhodnutí, jelikož tato skutečnost by v žádném případě nepostačovala ke zpochybnění posouzení OÚS založeného na výsledcích technického zkoušení, podle něhož se v případě odrůdy SUMCOL 01 a odrůdy van Jaarsveld jedná o dvě různé odrůdy.

53. Je tudíž zřejmé, že námitky předložené v rámci třetí, čtvrté a páté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku směřují proti nadbytečným důvodům napadeného rozsudku, které do něj Soud zahrnul pouze pro úplnost. I kdyby byly tyto námitky opodstatněné, nemohly by vést ke zrušení tohoto rozsudku, a v souladu s ustálenou judikaturou je tudíž namístě je zamítnout jako nerelevantní[19].

54. Podle mého názoru však musí být tyto námitky považovány za nepřípustné, neboť se týkají především závěrů Soudu, podle kterých nebylo prokázáno, že odrůda SUMCOL 01 byla v rozhodné době v Jižní Africe dostupná, a závěrů, kterými byla odmítnuta další tvrzení, kterými se navrhovatel snažil prokázat, že prohlášení E. van Jaarsvelda nejsou důvěryhodná. Tím, že napadá tato posouzení, R. Schräder jasně zpochybňuje skutková posouzení provedená Soudem, a žádá, aby je Soudní dvůr v těchto bodech nahradil vlastním posouzením[20].

55. Kromě toho se nedomnívám, že by Soud v odůvodnění napadeného rozsudku zkreslil důkazy nebo že by jeho závěry nebyly podloženy dostatečnými důkazy[21].

56. Je tudíž namístě zamítnout třetí, čtvrtou a pátou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

19 — V tomto smyslu viz mimo jiné rozsudek ze dne 19. dubna 2007 (OHIM v. Celltech, C-273/05 P, Sb. rozh. s. I-2883, body 55 a 56); rozsudek ze dne 8. května 2003 (T. Port v. Komise, C-122/01 P, Recueil, s. I-4261, bod 17), a rozsudek ze dne 22. prosince 1993 (Giorgio Pincherle v. Komise, C-244/91 P, Recueil, s. I-6965, bod 31).

20 — V tomto smyslu viz body 33 a 34 výše a citovaná judikatura.

21 — V této souvislosti odkazuji také na bod 46 výše a na citovanou judikaturu.

c) Šestá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného závěru ohledně otázky, zda může být referenční odrůda považována za obecně známou

i) Hlavní argumenty

57. V šesté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká bodů 90, 91, 68, 80 a 96 napadeného rozsudku, R. Schräder v podstatě tvrdí, že při zkoumání otázky, zda odrůda van Jaarsveld může být považována za obecně známou ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94, se Soud dopustil několika nesprávných právních posouzení. Tato pochybení byla způsobena tím, že Soud nerozlišoval mezi „odrůdami" a „druhy" a tyto pojmy používal částečně jako synonyma.

58. R. Schräder zaprvé tvrdí, že Soud tím, že se domníval, že odvolací senát, OÚS a Bundessortenamt ztotožnily odrůdu van Jaarsveld s „odrůdou" popsanou Dr. Coddem, nesprávně rozhodl a zkreslil důkazy. Zadruhé napadený rozsudek obsahuje rozpory, jelikož v bodech 80 a 96 je uvedeno, že Dr. Codd popsal botanický „druh" *Plectranthus ornatus,* zatímco v bodě 91 tohoto rozsudku se odkazuje na „odrůdu" *Plectranthus ornatus*. Zatřetí Soud rozšířil předmět řízení ačkoli v bodě 68 napadeného rozsudku uvedl, že OÚS se v rámci řízení před Soudem nemůže dovolávat „odrůdy" popsané Dr. Coddem proto, že na tuto odrůdu nebyl vzat zřetel odvolacím senátem.

ii) Posouzení

59. První námitka předložená v rámci šesté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku zřejmě vychází z poněkud zkráceného výkladu bodu 91 napadeného rozsudku.

60. V odůvodnění napadeného rozsudku se Soud zabýval druhou částí prvního žalobního důvodu, ve které R. Schräder tvrdil, že OÚS nesprávně rozhodl, že referenční odrůda byla obecně známá, a zejména, že se E. van Jaarsveld mýlil, když tvrdil, že předmětné rostliny přináleží k odrůdě, která je již řadu let dostupná v zahradnických obchodech v Jižní Africe. Zejména tvrdil, že jediné, co

bylo prokázáno, je existence určité izolované rostliny rostoucí v soukromé zahradě E. van Jaarsvelda[22].

61. V odpovědi na to Soud v bodě 91 napadeného rozsudku konstatoval, že R. Schräder nepředložil konkrétní argumenty ani specifické důkazy na podporu druhé části žalobního důvodu, aby, jak Soud shrnul, „zpochybnil to, jak odvolací senát ztotožnil referenční odrůdu pocházející ze zahrady E. van Jaarsvelda s jihoafrickou odrůdou druhu *Plectranthus ornatus* popsanou v předmětných vědeckých publikacích a figurující v prohlášeních E. van Jaarsvelda a J. Sadie". Podle názoru Soudu odvolací senát „důvodně dospěl ke zmíněnému ztotožnění" na základě různých prohlášení E. van Jaarsvelda.

62. Smyslem uvedené části tak nebylo ztotožnit „odrůdu" a „druh"[23], ale vyvrátit tezi, podle které exemplář zaslaný jako referenční odrůda patřil mezi izolované rostliny rostoucí v soukromé zahradě E. van Jaarsvelda, a naopak potvrdit závěr odvolacího senátu převzatý v bodě 90 napadeného rozsudku, podle kterého ve světle různých faktorů, jako jsou prohlášení E. van Jaarsvelda a J. Sadie (z jihoafrického Ministerstva zemědělství) a popis podaný Dr. L. E. Coddem, „zaslané řízky byly druhu P. ornatus, jenž se pěstuje v Jižní Africe".

63. Podle mého názoru tudíž nelze tvrdit, že Soud zkreslil sporné rozhodnutí.

64. Druhá námitka obsahuje tvrzení, že vzhledem k údajné záměně pojmů „odrůda" a „druh", existuje mezi body 80, 81 a 91 rozpor.

65. V této souvislosti představuje otázka, zda je odůvodnění rozsudku Soudu rozporné nebo nedostatečné, právní otázku, kterou je jako takovou možno uplatnit v rámci kasačního opravného prostředku[24].

22 — Srovnej bod 55 napadeného rozsudku.

23 — Je na místě uvést, že v bodě 91 napadeného rozsudku Soud odkazuje na ztotožnění referenční *odrůdy* s jihoafrickou *odrůdou druhu Plectranthus ornatus*.

24 — V tomto smyslu viz mimo jiné rozsudky ze dne 25. ledna 2007 (Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise, spojené věci C-403/04 P a C-405/04 P, Sb. rozh. s. I-729, bod 77 a citovaná judikatura).

66. Z bodů napadeného rozsudku, kterých se R. Schräder dovolává, však nevyplývá, že Soud nezohlednil rozdíl mezi pojmy „odrůda“ a „druh“. V bodě 80 napadeného rozsudku Soud naopak uznal, že *Plectranthus ornatus je druh, který vykazuje četné odrůdy*, a v bodě 91 uvedl, že se jedná o „jihoafrickou odrůdou druhu Plectranthus ornatus“.

67. Kromě toho, jestliže R. Schräder tvrdí, že Soud v bodě 91 napadeného rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že Dr. Codd ve svých publikacích popsal odrůdu *Plectranthus ornatus* namísto odpovídajícího druhu, je třeba uvést, že v každém případě se v této souvislosti pravděpodobně nejedná o absolutní rozpor, neboť každý druh – ze samotné podstaty tohoto pojmu – existuje pouze v jeho různých odrůdách a z tohoto důvodu nelze podrobný popis rostlinného druhu snadno oddělit od odrůd, které jej tvoří.

68. Vzhledem k výše uvedenému se nedomnívám, že Soud nepochopil rozdíl mezi pojmy „odrůda“ a „druh“ takovým způsobem, že jeho odůvodnění obsahuje rozpory nebo nesprávné závěry.

69. Konečně, pokud jde o třetí námitku vycházející z rozšíření předmětu řízení, zdá se, že se obdobně zakládá na zjednodušujícím chápání bodu 91 napadeného rozsudku, a že tedy musí být také zamítnut jako neopodstatněný.

70. Domnívám se tudíž, že šestou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

71. Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu.

2. Druhý důvod kasačního opravného prostředku

a) První, druhá a třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z toho, že napadený rozsudek v rozsahu, ve kterém potvrzuje, že při zjišťování obecné známosti referenční odrůdy mohly být zohledněny publikace, obsahuje zjevné rozpory, chyby v dokazování a porušení práva Společenství

i) Hlavní argumenty

72. První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku se týká bodů 96 až 100 napadeného rozsudku a opět se zaobírá rozdílem mezi botanickým druhem a odrůdou. Podle R. Schrädera je odůvodnění Soudu opět zjevně rozporné, jelikož v něm nezohlednil skutečnost, že vědecká literatura obsahuje popis botanického druhu, nikoliv odrůdy. V této souvislosti uvádí, že body 80 a 96 napadeného rozsudku dokazují, že Soud považuje *Plectranthus ornatus* za druh tvořený několika odrůdami a v důsledku toho považuje popisy v dotčených publikacích za popisy botanického druhu, zatímco dokument OÚS TG/1/3 citovaný Soudem se týká pouze podrobných popisů rostlinné „odrůdy". Závěry Soudu uvedené v bodě 80 napadeného rozsudku kromě toho nejsou v souladu s rozsahem jeho přezkumu vymezeného v bodě 66 uvedeného rozsudku.

73. Ve druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder tvrdí, že – jak je zřejmé i z první části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku – OÚS, odvolací senát a Soud provedly důkazy zjevně neúplně, neboť nebyly srovnávány vlastnosti rostliny popsané v zohledněných publikacích s vlastnostmi odrůdy, která je předmětem žádosti.

74. Ve třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder tvrdí, že na rozdíl od toho, co Soud uvedl v bodech 97 až 99 napadeného rozsudku, podle práva Společenství nemůže být zveřejnění podrobného popisu rostlinné odrůdy zásadně zohledněno při zjišťování obecné známosti referenční odrůdy. Na podporu tohoto tvrzení se R. Schräder odvolává na úmluvy UPOV z roku 1978 a z roku 1991, německé právo a patentové právo.

ii) Posouzení

75. Podobně jako šestá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku, také první, druhá a třetí část druhého důvodu kasačního

opravného prostředku zpochybňují zjištění, na základě kterých Soud potvrdil, že odvolací senát oprávněně rozhodl, že tato referenční odrůda byla obecně známá.

76. V rozsahu, v jakém se první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku překrývá s šestou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, odkazuji na mé výše uvedené úvahy[25]. Pokud jde konkrétně o bod 98 napadeného rozsudku, ten pouze uvádí, že podle dokumentu UPOV k prvkům, které mají být zohledněny při zjišťování obecné známosti, náleží zejména zveřejnění podrobného popisu. Tímto konstatováním měl být podpořen výklad čl. 7 odst. 2 nařízení 2100/94 učiněný Soudem v bodě 99 napadeného rozsudku, podle kterého toto ustanovení umožňuje zohlednit zveřejnění podrobného popisu. Ačkoliv, jak uvedl sám Soud v bodě 97 napadeného rozsudku, samotná ustanovení norem UPOV odkazují na zveřejnění podrobného popisu rostlinné „odrůdy", tato skutečnost sama o sobě nestačí k prokázání, že napadený rozsudek obsahuje zjevné rozpory, když uznává, že odvolací senát mohl zohlednit podrobné popisy obsažené v dotčených dílech.

25 — Viz body 66 a 67 výše.

77. Pokud jde o druhou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba především připomenout, že v rámci tohoto kasačního opravného prostředku nemá být zkoumána legalita řízení – zejména pak legalita provádění důkazů – před OÚS a odvolacím senátem, ale legalita řízení před Soudem.

78. Zadruhé v části napadeného rozsudku, proti které směřují tyto námitky, Soud pouze rozhodl, zda byl odvolací senát oprávněn zohlednit dotčenou vědeckou literaturu k prokázání obecné známosti referenční odrůdy. Tudíž nelze úspěšně tvrdit, že Soud provedl důkazy zjevně neúplně jen proto, že nebyly srovnávány vlastnosti rostliny popsané v této literatuře s vlastnostmi odrůdy, která je předmětem žádosti.

79. Pokud jde o třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba zdůraznit, že Soud v bodě 99 napadeného rozsudku správně uvedl, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 zmiňuje některé případy, ve kterých „zejména" bude existence další odrůdy považována za obecně známou, ale že toto ustanovení neobsahuje ani taxativní

výčet faktorů, které mají být v této souvislosti zohledněny, ani jiné pravidlo omezující provádění důkazů.

80. Kromě toho skutečnost, že článek 7 úmluvy UPOV ve znění z roku 1991, kterého se R. Schräder dovolává v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, výslovně neuvádí – na rozdíl od znění této úmluvy z roku 1978 – podrobný popis v publikaci jako faktor, který může být vzat v úvahu, nedokazuje, že by podle této úmluvy a implicitně podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 bylo nepřípustné takový důkaz použít. Ani ze srovnání s německým právem a s patentovým právem nelze vyvodit žádný závěr týkající se výkladu uvedeného nařízení.

81. Skutečně se zdá, že neexistují přesvědčivé důvody, proč by měly být ze zohlednění pro účely čl. 7 odst. 2 nařízení č. 2100/94 všeobecně vyloučeny vědecké publikace. Rozsah, v jakém konkrétní publikace prokazuje nebo napomáhá prokázat, že daná referenční odrůda je obecně známá, představuje zcela jinou otázku, kterou je třeba posoudit za konkrétních okolností každého případu a zejména s ohledem na konkrétní obsah dotčené publikace.

82. Proto se domnívám, že Soud mohl, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, dospět k závěru, že odvolací senát byl oprávněn zohlednit podrobné popisy obsažené v dotčených dílech k prokázání obecné známosti referenční odrůdy.

83. Nakonec je třeba poznamenat, že tyto publikace byly pouze jedním z mnoha faktorů, které odvolací senát při zjišťování obecné známosti odrůdy van Jaarsveld posuzoval.

84. Z toho vyplývá, že první, druhou a třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

b) Čtvrtá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z toho, že Soud nesprávně rozhodl o argumentech R. Schrädera ohledně porušení článku 62 nařízení č. 2100/94

i) Hlavní argumenty

85. Ve čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder tvrdí, že Soud v bodě 104 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že jeho názor uvedený v bodě 103 uvedeného rozsudku, podle kterého měl OÚS uznat odrůdu SUMCOL 01 za jasně odlišnou, je ve zjevném rozporu s jeho názorem, podle kterého odrůda SUMCOL 01, jež je předmětem žádosti, a referenční odrůda van Jaarsveld představovaly tutéž odrůdu. Tento údajný rozpor však neexistuje, neboť, pokud – jak tvrdí – rostliny zaslané E. van Jaarsveldem patřily do odrůdy SUMCOL 01, neexistovala „referenční odrůda", od které se odrůda SUMCOL 01 jasně neodlišovala.

ii) Posouzení

86. Především bych chtěl zdůraznit, že v souvislosti s třetí částí třetího žalobního důvodu předloženého Soudu R. Schräder tvrdil, jak tento Soud uvedl v bodě 103 napadeného rozsudku, že OÚS měl shledat, že odrůda SUMCOL 01 byla jasně odlišná. Jelikož se R. Schräder v rámci první části uvedeného žalobního důvodu pokusil prokázat, že odrůda, která je předmětem žádosti, a odrůda zaslaná E. van Jaarsveldem byly ve skutečnosti totožné, mohl Soud, aniž by se v této souvislosti dopustil nesprávného právního posouzení, v bodě 104 uvést, že tyto dva názory byly ve zjevném rozporu.

87. Zadruhé skutečnost, že argumenty formulované R. Schräderem v rámci třetí části prvního žalobního důvodu byly založeny na mylném předpokladu, byla podle názoru Soudu, jak vyplývá z bodu 105 napadeného rozsudku, zjevná již z posouzení prvních dvou částí prvního žalobního důvodu.

88. Námitka, že Soud nesprávně rozhodl, že názory formulované R. Schräderem byly rozporné – i za předpokladu, že by byla opodstatněná – tudíž nemůže být účinná a nemůže ovlivnit platnost rozsudku.

89. Čtvrtá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku by tudíž měla být zamítnuta.

c) Pátá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení účasti H. Heine na jednání před odvolacím senátem

i) Hlavní argumenty

90. V této části druhého důvodu kasačního opravného prostředku R. Schräder tvrdí, že při hodnocení účasti H. Heine na jednání před odvolacím senátem v bodech 129 až 131 napadeného rozsudku Soud porušil čl. 60 odst. 1 a čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1239/95. Zaprvé Soud nezohlednil skutečnost, že podle čl. 60 odst. 1 nařízení č. 1239/95 je přijetí rozhodnutí o provedení dokazování vyžadováno také v případě účasti účastníka řízení na jednání. Tudíž, i kdyby se H. Heine dostavila jako „zástupkyně" OÚS, a nikoliv jako svědek nebo znalec, měla být na jednání formálně předvolána. Zadruhé H. Heine byla nesprávně označena za „zástupkyni"[26] OÚS, ačkoliv byla v rozhodné době zaměstnankyní Bundessortenamt. Zatřetí ani OÚS, ani odvolací senát nijak neodůvodnily své tvrzení, že H. Heine mohla vzhledem k požadavkům čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1239/95 platně jednat jménem OÚS.

ii) Posouzení

91. Zaprvé je třeba upřesnit, že námitka R. Schrädera, že na rozdíl od toho, co Soud uvedl v bodě 130 napadeného rozsudku, byla H. Heine zaměstnankyní Bundessortenamt, a nikoli OÚS, se zjevně zakládá na nepřesném překladu napadeného rozsudku do němčiny. Z francouzského i anglického znění tohoto rozsudku a z kontextu dotčené části rozsudku je nicméně zřejmé, že Soud ve skutečnosti uvádí, že se H. Heine dostavila jako „zmocněnkyně" OÚS, tedy jako jeho zástupkyně.

92. Zadruhé vzhledem k tomu, že H. Heine se jednání účastnila jako zástupce OÚS, který je podle článku 68 nařízení č. 2100/94

26 — V německém znění napadeného rozsudku „Bedienstete", tj. zaměstnanec (ve veřejné správě).

účastníkem řízení o odvolání, a tudíž nikoliv jako samostatný účastník řízení, ani jako svědek nebo znalec, Soud neporušil čl. 60 odst. 1 nařízení č. 1239/95 tím, že v bodě 130 napadeného rozsudku potvrdil, že podmínkou její osobní účasti na jednání nebylo přijetí rozhodnutí o provedení dokazování ve smyslu uvedeného ustanovení.

93. Zatřetí Soud v této souvislosti uvedl, že OÚS byl oprávněn tvrdit, že podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1239/95 mají jednání uskutečněná H. Heine v souladu s dohodou mezi OÚS a Bundessortenamt, která se týkají technického zkoušení, vůči třetím osobám účinek jednání OÚS.

94. R. Schräder neodůvodnil svoje tvrzení, že se Soud v souvislosti s uvedeným závěrem nebo při uplatnění čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1239/95 dopustil nesprávného právního posouzení, a omezil se pouze na tvrzení, že OÚS ani odvolací senát neprokázaly, že byly splněny podmínky zákonného zastoupení OÚS paní H. Heine.

95. Z toho vyplývá, že pátá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná.

96. Mám tudíž za to, že druhý důvod kasačního opravného musí být rovněž zamítnut v plném rozsahu.

97. Na základě všech předchozích úvah jsem toho názoru, že kasační opravný prostředek je nutné zamítnout jako celek.

**VII – Náklady řízení**

98. Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že OÚS náhradu nákladů řízení od R. Schrädera požadoval a R. Schräder neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

## VIII – Závěry

99. Z výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr:

– „1) zamítl kasační opravný prostředek;

– 2) uložil R. Schräderovi náhradu nákladů řízení.“